

Iritziak

Asimilazio estrategiak

KARMELO LANDA MENDIBE
HISTORIALARIA

Genozidioaren faseak, guztiak larriak izanda ere, une batzuetan eskandalagarriak, zaratatsuak, izan ohi dira, baina beste zenbait unetan isilean garatzen dira, ia oharkabea.

Entzutetsuak dira populu indigenen sarraskia Amerikan, Gernikako bonbardaketa, holokausto nazia... eta eskandalua da, halaber, Gazako sarraskia, sionistak Palestinan egiten ari diren genozidio latza orain bertan.

Baina une horiek izango dute segida. Garaileek prestatzen dituzte, errukirik eta lotsarik gabe, beraien neurrirako *resort, erreserba*, edo eremu kolonizatu eta asimilatuak, genozidio luzearen garaipena eta aro berri itxuraz normaldua ekarri behar dituztenak. Horietan ez da indiar, palestinar edo euskaldun gehiegirik nabarmenduko, marasma ingelesdun edo espainiar kulturaren ozeanoetan sakabanatu eta disolbatuak. Asimilazioa da genozidioaren soluzio finala. Indiarren "arazoari" soluzio finala. Euskaldunon mendeetako matxinadari azken soluzioa.

Hori dela eta, genozidioak toki zehatzetan orain hartzen duen modua txikizio militarra da, baina beste zenbaitetan, gurean, kasu, asimilazio estrategien fasean gaude.

Euskal nortasunaren galera eta asimilazio espainiarra eta frantziarra azeleratu egin dira azkenaldian modu deigarrian. Ez kasualitatez. Lehen estatu

Asimilazioa
geldiarazteko eta aurre
egiteko baldintza
ezinbestekoa dugu
euskal politika
parametro propioetan
kokatzea, ez estatu
zapaltzaile bien mende

espainiarraren eta frantziarraren erasoaldien aurrean erresistentzia eta auto baieztapen euskalduna nabarmentzen ziren kasuetan, orain maizegi asimilazioa, integrazioa eta axolagabekeria nagusitzen baitira. Baina hori guztia indukzioz gertatzen ari da. Aurreko garaiko alderdi abertzaleek zuzendu dute etxe barruan jarrera aldaketa hori, egokitu egin dira sistema politiko-instituzional arrotzeara eta azkartu egin dute asimilazio prozesua.

EAJ oso eroso dago Euskal Herri zatikatu honen atal baten estatu espainiarraren administrazio autonomoa gobernatzen. Ez ditu nazio arazoak mahai gaineratuko, eta horretara behartzen badute ezinbestean, promesa hutsalak egin eta lehengoan jarraituko du. Euskararen egoera larriaz zerbait antolatuko duela-

ko promesa 2027an edo. Estatus politiko berriaz eta erabakitze eskubideaz, kontaktu erronda hasiko duelako promesa... 2026ko udan. Hori bai, dibidenduak berehala eskuratzeko, Madrilen eskatu eta Parisen bereganatu du, modu pribatuan garai kritiko batean euskal ondasun publikoa izan zen egoitza.

Deigarriena, hala ere, garai bateko ezker abertzalearen bira izan da, erresistentziatik eta alternatibatik gaur egun mantentzen dituen posizio politikoetara. Madrileko txandako gobernu espainiar progresistaren aliatu seguru bilakatuta, erlatibizatu egin ditu maila ideologikoan euskal nazioaren zutabeak, euskararen beraren garrantzia erlatibizatuta, bai teoriarik bai praktikan. Batetik, esentzialismoaren aurkako elebitasuna, multikulturalismo eta multilinguismo akritikoak pregonatuta. Bestetik, elebitasunaren izenean, espainiarren eta frantsesaren estatua eta erabilera finkatuta euskal jendartean.

Asimilazioa geldiarazteko eta aurre egiteko baldintza ezinbestekoa dugu euskal politika parametro propioetan kokatzea, ez estatu zapaltzaile bien mende. Horrek euskal herritarren mugimendu organizatua eskatzen du, ahalmen eta botere politikoa eskuratu behar dituen. Nazio mailako elkarrizketa bai, euskaraz eta Euskal Herri osoan, independentziarako bideak prestatzeko moduan. ●